

De Onkrant

Literaire Columns van de Tweede Bijbel

De Onkrant – Literaire Columns van de Tweede Bijbel – Verzamelingen – nr. 4 – mei
2021

De Majorette
en andere verhalen

de twee blauwe stenen

de zeemeermin

het land van tevredenheid

De Anandez

Koning Stuiterbal

de zee

madurodam, de hoofdstad van nederland

jan 'd hondt

De Brug van Heimdal

de bospoel

de hond herschendave

De Majorette

de paradijs televisie

de paradijs televisie 2

wereldkampioen

De Twee Blauwe Stenen

Hij had twee blauwe stenen gevonden op een eiland, en hij probeerde ze te verkopen op een markt in Mosul. De mensen verwonderden zich over de stenen. Ze waren erg duur. Een man zei dat niemand ze zou willen kopen, alleen maar naar kijken, want de stenen waren van een reus, en die zou ze zeker terughalen. De stenen waren onder een vloek.

De jongen knikte. Hij sprak dat hij voor de stenen had gevochten, dagenlang, en dat de reus nu dood was, maar de man geloofde hem niet. 'De reus kan in vele vormen komen. Het is een geest. Pas maar op.' Toen vertrok de man, en ook de mensen die de stenen hadden bewonderd. Ze waren nog steeds in verwondering, maar ook bang. Al snel verspreidde het nieuws zich door Mosul, en de jongen moest al snel vertrekken met de stenen. De mensen waren te bang dat de reus zou komen.

'De reus is dood,' zei de jongen. 'Er is niets te vrezen.' Maar hij moest weg. Ze wilden geen risico nemen. De jongen ging toen met zijn schip over de rivier helemaal naar Basra. Hier wilden ze zijn stenen wel hebben. Hij werd als een held ontvangen, omdat ze geloofden dat hij de reus had verslagen, anders zou

hij nooit de twee blauwe stenen hebben kunnen bemachtigen. Ze kochten de stenen van hem, en die kwamen in het museum. De jongen was nu een zeer rijk man. Maar de broer van de reus was nog niet met de jongen klaar. Toen de jongen naar Samarra ging met zijn schip werd hij midden in de nacht aangevallen door de broer van de reus. Zijn schip werd door midden gesplitst en de jongen en alle bemanning moesten zwemmen voor hun leven. Het was woest weer op de rivier de Tigris. De rivier begon de jongen en de bemanning op te slokken en naar beneden te zuigen. Even had de jongen spijt dat hij de twee blauwe stenen had verkocht, en dacht dat dit nooit zou zijn gebeurd als hij de twee wonderlijke stenen nog steeds bij zich had. Hij kon geen adem halen en dacht dat hij zou stikken. Plotseling zag hij een mooi eiland. Hij wist niet of hij al dood was of nog steeds leefde. Toen voelde hij ineens armen die hem optrokken. Het waren mensen uit Samarra. 'De rivier is razende,' zeiden ze.

'Ja, de broer van de reus,' stotterde en stamelde hij, naar adem snakkende. Toen vertelde hij het verhaal zo goed en kwaad als dat ging. 'Nee,' zeiden de mensen die hem gered hadden. 'Het is de vloek van de twee blauwe stenen. Zij die ze hebben aangeraakt gaan wanen. Zij die ze aangeraakt hebben zijn zichzelf niet meer en doen domme, domme dingen. Zij die ze hebben aangeraakt geloven dan in fabeltjes.'

'Ik geloof het niet,' stotterde en stamelde de jongen. 'Het waren de mooiste momenten van mijn leven toen ik de reus versloeg en de stenen bemachtigde. Het was alsof ik mezelf terugvond en ik weer inzicht had in dingen. Ik dacht er juist aan dat zij die de stenen niet hadden aangeraakt nog steeds miserabel zouden moeten zijn en in de war, zoals ik eens was. Nu had mijn leven weer zin, weer koers, en had ik iets om voor te leven.'

'Jij domme, domme jongen,' zeiden de mensen van Samarra. 'Weet jij dan niet dat de stenen bedrieglijk zijn, dat het boze ogen zijn die mensen doen wanen voor de rest van hun leven? Ongeneeslijk zijn zij die het hebben aangeraakt.'

'Allemaal bijgeloof,' sprak de jongen, steeds meer tot zijn zinnen komende. 'Ik betreur hen die de stenen nooit hebben gezien en nooit hebben aangeraakt.'

Ga tot Basra, en wordt wijs. Daar liggen de stenen. Ik vond liefde, grote liefde, toen ik de stenen vond, alsof mijn hart was aangeraakt door een prinses.'

'Zie, je waant,' zeiden de mensen van Samarra. 'En de reus heeft geen broer. De reus leeft nog steeds, en je moet er ver vandaan blijven. In Samarra is het veilig. Hier krijg je een goed bestaan. Er is nog wel een plaatsje voor je in het ziekenhuis. Daarna kun je een huisje krijgen, en wij zullen voor altijd voor je zorgen, en je ver van de reus vandaan houden. De reus komt hier niet. Allen die zijn stenen hebben gezien en aangeraakt zijn voor altijd ziek met wanen, maar onze medicijnen kunnen het leefbaar maken. Maak nog het beste van je leven.'

De jongen had zijn schip niet meer, en zijn bemanning was er ook niet meer, en hij durfde de rivier niet meer op vanwege de broer van de reus. 'Ik heb geen idee waar jullie het over hebben. Morgen ga ik ter voet terug naar Basra.' Maar de mensen van Samarra lieten hem niet meer gaan. Dat zou veel te gevaarlijk zijn. Hij moest toen naar de gevangenis om te kalmeren, totdat er een plaatsje voor hem zou zijn in het ziekenhuis. Lang moest hij in de gevangenis blijven, want de ziekenhuizen waren overvol, en hij was daar niet verbaasd over, want deze mensen maakten je ziek. Hij had een flinke hoofdpijn van deze mensen. Op een dag ontsnapte hij, en ging terug naar Basra, waar hij als een held werd ontvangen. Toen hij het verhaal vertelde werden ze heel kwaad, en wilden Samarra een lesje leren, maar de jongen vertelde hen over de razende broer van de reus.

'Ja, dat is de broer van de reus,' zeiden de mensen van Basra. 'De broer van de reus heeft hen zo gemaakt. Ook deze reus moet verslagen worden.'

'Maar hoe?' vroeg de jongen.

'Midden in de nacht zullen wij daar gaan met fakkels,' zeiden de mensen van Basra, 'en wij zullen tot de ziekenhuizen gaan en tot de gevangenschappen, om hen die daar opgesloten zijn te bevrijden, want het is allemaal aangepraat en bijgeloof.'

‘Ja, maar dat lukt nooit,’ zei de jongen. ‘De broer van de reus is te sterk. We zouden allen omkomen. Ik heb een beter plan.’

De jongen legde hen toen zijn plan uit. Ze zouden zich moeten verkleden als marktkooplieden, en met de twee blauwe stenen naar de markt van Samarra moeten gaan, om die stenen daar te verkopen, maar ze moeten zo duur zijn, dat niemand ze zou kunnen kopen, zodat ze alleen maar zouden kijken. Als ze die stenen zouden zien dan zouden ze volgens hun eigen geloof voor de rest van hun leven wanen en zichzelf niet meer kunnen vertrouwen. Het is dan een koud kunstje om degenen die ze opgesloten hebben vrij te zetten. Jullie moeten er dan voor zorgen dat de hoogste leiders van Samarra de stenen zien.

En zo gebeurde het. Er was niet lang daarna een grote optocht uit de stad Samarra, en de grote bazen en leiders van de stad zonderden zichzelf af en sloten zichzelf op opdat ze niemand anders zouden besmetten.

Einde

de zeemeermin

Ap Paraat liep met zijn hondje op de straat. Ze noemden hem ook wel Appie. Hij had in de krant gelezen dat er een geheime onderzee gevangenis was ontdekt die bewaakt werd door roofvissen. Hij geloofde er niet veel van. Fluitend ging hij op weg naar tante Mien. Krantje onder de arm. Toen hij daar aankwam barstte hij direct los. ‘Wa ‘k nou toch gelezen heb.’ Toen gaf hij het krantje aan tante Mien.

‘Een geheime onderzee gevangenis ontdekt bewaakt door roofvissen. Vele vermisten teruggevonden,’ zei tante Mien. ‘Nou ja, het kan, het kan.’

‘Ach ze moeten gewoon wat te schrijven hebben,’ zei Ap. ‘Wie verzint zo iets nu?’

Maar die nacht had Ap een enge droom, over de gevangenis onderzee, en over gevaarlijke vissen die daar zwommen om de boel in de gaten te houden. Hij logeerde bij tante Mien, en toen hij haar ‘s ochtends zag aan de ontbijttafel toen zei hij: ‘Wa ‘k nou toch aan mijn klomp heb hangen, tante Mien. Ik heb er verdraaid over gedroomd, over die kermis onderwater.’

‘Kermis?’ vroeg tante Mien. ‘Oh, je bedoeld die onderzee gevangenis? Met vissen erbij?’

Ap knikte.

‘Een mens kan raar dromen,’ zei tante Mien.

‘Het was heel eng,’ zei Ap, ‘en net echt. Ik begin het nu toch wel een beetje te geloven.’

‘Het kan, het kan,’ zei tante Mien. ‘Er gebeuren rare dingen vandaag de dag.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zei Ap. ‘Mij niet gezien.’

‘Zeg, weet jij wat een trog is, en een tuimel?’ vroeg tante Mien.

‘Nee,’ zei Ap, ‘dat weet ik niet.’

‘Ach dat zijn visserstermen, sloopstermen,’ zei tante Mien. ‘Dat kun jij ook niet weten. Dat had ik geleerd van oom Harm toen hij nog leefde. Ik klikte vanochtend de tv aan en toen hadden ze het erover dat ze bezig waren de gevangenen naar een schip te brengen met trog en tuimel.’

‘He bah, tante Mien,’ zei Ap. ‘Ik wil er eigenlijk niet meer aan denken.’

‘Ja, maar het is juist een goed teken dat ze de gevangenen helpen ontsnappen,’ zei tante Mien.

‘Het is zo confronterend,’ zei Ap.

‘Hoezo?’ vraagt tante Mien.

‘Nou,’ zei Ap. ‘Eens was ik eens bijna verdronken. Ik werd in het water gegrepen door een vis toen ik zwom in de zee. Het beest trok me de diepte in. Ik trapte en schopte, en het leek wel uren te duren, alsof ik gevangen zat. Ik had lucht nodig, maar het beest liet me niet los.’

‘Traumatisch,’ zei tante Mien. ‘Hoe ben je eraan ontsnapt?’

‘Ik weet het niet,’ zei Ap. ‘Ik werd wakker op het strand met een mooie zeemeermin naast me. Ik heb haar toen weer in het water geduwd, want ze bewoog niet en sprak niet.’

‘Misschien had zij je gered,’ zei tante Mien.

‘Misschien,’ zei Ap.

‘Maar dan is redding toch wel heel mooi om daarover te horen?’ vroeg tante Mien.

‘Te confronterend,’ zei Ap.

Tante Mien klikte de tv weer aan, en er was een zeemeermin in beeld die de gevangenen scheen te helpen.

‘Dat is ze!’ riep Ap fanatiek.

‘Nou, nou,’ zei tante Mien, die direct de tv weer uitklikte.

‘Waarom doe je dat?’ vroeg Ap. ‘Doe die tv weer aan.’

‘Is dat niet te confronterend voor je?’ vroeg tante Mien.

‘Niet als ik haar zie,’ zei Ap.

Tante Mien klikte de tv weer aan, maar de zeemeermin was er niet meer op. Ze hadden het nu weer over troggen en tuimels, en de ontsnapte of geredde gevangenen werden op een schip gehesen.

‘Te laat,’ zei Ap.

‘Misschien komt ze zo weer in beeld,’ zei tante Mien.

‘Laat maar,’ zei Ap, ‘ik ga er niet op wachten. Het leven gaat door. Uit maar weer met die rommel.’

Tante Mien klikte de tv weer uit. ‘En wat nu?’ vroeg tante Mien.

‘Tante Mien, mag ik u wat vragen?’ vroeg Ap.

‘Natuurlijk,’ zei tante Mien. ‘Ga je gang.’

‘Wat voor man was oom Harm? Ik heb hem nooit gekend,’ zei Ap.

‘Hij was schipper, altijd op pad,’ zei tante Mien. ‘Ook hij kwam eens met zeemeermin verhalen thuis. Hij heeft er een heel boek over geschreven over zijn avonturen met hen,’ terwijl ze naar een boek wees ergens hoog in de kast.

‘Mag ik het eens lezen?’ vroeg Ap.

‘Ga je gang,’ zei tante Mien.

Ap liep naar de kast en pakte het boek. Hij begon er in te bladeren. De tekeningetjes leken net op de zeemeermin die hij had gezien. ‘Wat is een blojk?’ vroeg hij.

‘Oh, dat is een ring die hij ooit eens van een zeemeermin heeft gehad,’ zei tante Mien, terwijl ze een la opentrok in een kast, en een ring eruit haalde om het aan hem te laten zien.

‘Magisch,’ zei Ap, ‘wow, wat een fantastisch ding.’

‘Het is gemaakt van zeestenen en zeemetalen, zeer edele metalen,’ zei tante Mien.

‘Ik kan het zien, en wat doet het?’ vroeg Ap.

‘Het loogt,’ zei tante Mien.

‘Loogt?’ vroeg Ap. ‘Wat is dat?’

‘Het spuigt,’ zei tante Mien.

‘Ik weet ook niet wat spuigt is,’ zei Ap.

‘Dan heb je nog heel wat te leren,’ zei tante Mien. ‘Neem het boek maar mee naar je kamer, want daarin wordt alles uitgelegd. Oom Harm heeft alles opgetekend.’

‘En luig,’ zei Ap, terwijl hij las in het boek. ‘Ik ken al die woorden niet.’

‘Hoe is ‘t mogelijk,’ zei tante Mien. ‘Voor mij is ‘t de normaalste zaak van de wereld. Het is zeemeermins. Oom Harm en ik spraken zelfs zeemeermins.’

Tante Mien liet hem toen een kaart zien met zeemeerminse taal erop. ‘Ook van een zeemeermin gehad,’ zei tante Mien. ‘Er zijn zelfs zeemeerminnen in de vijver hier.’

‘Het wordt mij een beetje teveel, tante Mien,’ zei Ap. ‘Het draait voor mijn ogen. Ik denk dat ik maar even ga liggen.’

Ap nam het boek mee, en ging naar de logeerkamer, waar hij op zijn bed ging liggen. Na een tijdje kwam tante Mien binnen. 'Moet je wat drinken?'

'Nee,' zei Ap, 'ik ben alleen erg moe.' Tante Mien ging toen weer weg en Ap viel in een diepe slaap. Hij hoorde in zijn droom de zeemeerminse taal. Hij begreep het niet, maar zeemeerminnen wuifden naar hem. Hij worstelde met vissen, maar de zeemeerminnen hielpen hem. Toen hielpen ze hem op een schip.

De kapitein van het schip was oom Harm. Ap was erg verbaasd. Oom Harm nam hem in zijn armen. Maar alles wat oom Harm sprak was zeemeermins. Ap verstond het niet.

'Ik versta het niet,' zei Ap na een tijdje.

'Ik drink even een pilsje, en dan speel ik even een sonnetje,' zei oom Harm.

Ook Ap kreeg spul te drinken, en luisterde toen naar oom Harm die aan de piano zat, op het schip. 'Blij dat je er bent,' zong oom Harm. 'Je bent een grote vent. Ik breng je zo terug, want ...' en toen werd Ap langzaam wakker. Na een tijdje stond hij op en vertelde de droom aan tante Mien. 'Oh ja, dat doet hij veel,' zei tante Mien. 'Hij werkt nu op een dromenschip en bezoekt de dromers. Ik droom ook vaak over hem.'

'Ik zou ook wel op het dromenschip willen werken, tante Mien,' zei Ap.

'Dan zeg je dat maar tegen hem, de volgende keer als je over hem droomt,' zei tante Mien.

Ap ging weer naar huis met zijn hondje, en de krant onder zijn arm. Het moest wel waar zijn. Toen hij thuis kwam trof hij zijn vriendin aan op de bank, maar ze zat te zoenen met een of andere man. 'Oh,' zei zijn vriendin onverschillig. 'Ik wist niet dat je nu al thuis zou komen. Je zei dat je morgen pas thuis zou komen.'

‘Nou, ik wilde je wat vertellen,’ zei Ap, ‘maar laat maar zitten. Ik zie dat je bezoek hebt.’

‘Bezoek ? We gaan trouwen,’ zei zijn vriendin.

‘Oh,’ zei Ap. ‘Ik zie dat ik niet meer nodig ben.’

Ap is toen terug gegaan naar tante Mien, en is bij haar blijven wonen.

Einde

het land van tevredenheid

Zaaistra en zijn vrouw,

als een droom in een tuin,

maar hij wilde van zijn vrouw af,

en ook van zijn tuin,

want hij wilde de wijde wereld in,

weg van het saaie leventje wat tot een sleur was geworden,

altijd maar weer dezelfde routines, altijd maar weer dezelfde paadjes

Daarom ging Zaaistra op een dag op zijn fiets weg,

het was heel vroeg.

Het was mooi weer,

en hij had zijn knapzak meegenomen,

met dingen die weleens van pas zouden kunnen komen

Hij reed diep het bos in,

en ergens daar in die diepte van het bos,

daar zat een dwerg

Wilde je niet meer ? vroeg de dwerg

Wat ? vroeg Zaaistra die afstapte van zijn fiets om de dwerg te bewonderen

Nou, wil je niet meer die tuin en die vrouw ? vroeg de dwerg

Nee, niet echt, zei Zaaistra, ik heb het nogal gehad,

Ik wil de wijde wereld in

Daar kan ik je wel bij helpen, zei de dwerg

Maar het begon zo te spoken en te griezelen daar in de diepte en engte van het bos,

dat Zaaistra maar weer wat graag terugwilde naar zijn tuin en zijn vrouw

Laat maar, zei Zaaistra, en draaide zich om, stapte weer op zijn fiets en ging terug

Maar hoe hard hij ook fietste, het spookte hier allemaal,

En toen hij terugkwam was zijn tuin een spooktuin en zijn vrouw was ook een spook

Wat is er met je gebeurd ? vroeg Zaaistra verbaasd

Ach, zei de vrouw die nu een spook was,
Ik heb zoveel jaren op je zitten wachten totdat ik een spook was,
Er is niet veel van me overgebleven,
Je kan zo je hand door me heen steken

Zoveel jaren ? vroeg Zaaistra verbaasd ?
Maar ik ben vanochtend pas naar het bos gegaan, niet vele jaren terug
En toen vertelde hij haar over de dwerg

Het is een tijdrover, zei zijn vrouw,
Als je je met hen inlaat, dan trekken ze al je jaren van je af als een kleed

Volgens mij ben ik behekst, zei Zaaistra

En het heeft mij ook behekst, zei zijn vrouw
Wat nu ? vroeg Zaaistra, die al erachter was gekomen dat hij zo zijn hand door
zijn vrouw heen kon steken

Ik ken wel een medicijn, zei zijn vrouw,
tevredenheid

Ja, ja, ik snap hem al, zei Zaaistra,
Ik ga vanavond vroeg naar bed, en zal een dankgebedje doen voor al het
mooie wat ik nog heb, het had veel erger kunnen wezen
Tijdrovers, hoe verzinnen ze het

En zo gebeurde het,

Zaaistra ging vroeg naar bed, en telde zijn zegeningen, en dankte ervoor,
omdat het veel erger had gekund

Maar toen hij 's ochtends wakker werd was zijn vrouw een hond

Wat nu ? Wat heb ik nu aan mijn klomp hangen ? vroeg Zaaistra verbaasd

Maar de hond kon alleen maar blaffen

Hij keek naar buiten en de hele tuin was verdord, nog wel erger dan de dag
ervoor

Nu heb ik alleen nog maar een hond, dacht Zaaistra

Elke dag ging hij met de hond wandelen,

langs allerlei plaatsjes waar hij mooie herinneringen aan had

Ik ben blij dat ik nog een hond heb, zei hij telkens tegen zichzelf,

het had veel erger kunnen wezen

Op een dag besloot hij met de hond een bezoekje af te leggen aan de dwerg,

Hij wist nog wel waar het was,

Toen hij de dwerg zag zei hij : Zo, zo, tijdrover,

lang niet gezien

Tevredenheid kent geen tijd, zei de dwerg

Nee, zei Zaaistra, omdat jij al mijn tijd hebt afgeroofd,

me de jaren van het lijf hebt genomen,

Kijk eens naar m'n vrouw

Dat is je vrouw niet,

zei de dwerg,

Je hebt zo lang lopen slapen dat ze allang naar het zielenrijk was afgedaald, en toen heb ik maar een hond naar je gestuurd, zie je, ik ben de ergste nog niet

Allemaal om mij tevredenheid te leren ? vroeg Zaaistra

Nee, om je de wijde wereld te leren kennen, zei de dwerg

Ik begrijp het, zei Zaaistra, en wat nu, want ik ben alles kwijt

Alles kwijt ? vroeg de dwerg

Je bent een ervaring rijker

Nou leuk, zei Zaaistra spottend, nog meer grapjes ?

Ik heb nog wel een hobbelpaard voor je, zei de dwerg

Laat maar, zei Zaaistra en ging weer naar huis met de hond

Aangekomen staat er bij zijn huis een hobbelpaard,

Dan neemt hij het hobbelpaard naar binnen

Nu heb ik een hond en een hobbelpaard,

zei Zaaistra, wat is het leven toch mooi

Na een tijdje had hij een woede aanval en gooide het hobbelpaard door de ruiten

Allemaal door die stomme dwerg, die tijdrover, foeterde hij,
en nu ook nog een gat in mijn raam,
wat een prachtige dag, en wat een prachtig leven,
hij mag wel trots zijn op zichzelf dat hij dat voor anderen kan maken

Toen hij de dag erop wakker werd was zijn hond dood ...

Hij had toen spijt dat hij het hobbelpaard naar buiten had gegooid door het raam en haalde het weer op

Nu was het hobbelpaard het laatste wat hij had

Hij omhelsde het paard en weende

Die avond ging hij naar bed en telde zijn zegeningen, en dankte de hemel voor het hobbelpaard, terwijl tranen over zijn wangen biggelden ...

Toen hij de dag erop wakker werd zat er een feeënprinses op het hobbelpaard

Ik kom je vrouw vervangen, zei de feeënprinses met een grote glimlach

Nee laat maar, zei Zaaistra, ik heb genoeg aan mijn hobbelpaard en ik ga zo lekker een appeltje eten

Maar ik kan heerlijke appeltaarten bakken, zei de vrouw met een nog grotere glimlach

Ik houd nogal van eenvoud, zei Zaaistra, ik ben nogal tevreden aangelegd, ik houd van mijn kapotte raam, kan ik zo mijn tuin inkijken, en mijn broek is ook stuk

Kan ik met gemak maken, schaterde de feeenvrouw, maar je hebt geeneens een tuin

Ik heb niet veel nodig, zei Zaaistra

Nou, je bent ook niet echt dankbaar, zei de fee

Nee, dat komt door al die tijdrovers, zei Zaaistra, ik heb wel andere dingen te doen

Een spelletje doen kan er ook niet vanaf ? vroeg de fee

Nee, maar omdat je zo aandringt mag je mijn buurvrouw wel wezen

Oh, wat lief en wat aardig, je buurvrouw, wat een eer, en dan ben jij nu mijn buurman, zei ze met een grote glimlach

Afgesproken, zei Zaaistra eveneens met een glimlach

Ik weet zeker dat je tuintje daar goed van zal bloeien, zei de fee, ik houd wel een oogje in het zeil

En zo gebeurde het, het feeenvrouwtje ging naast Zaaistra wonen als zijn buurvrouw, niet te dichtbij en niet te ver weg

Op een dag merkte hij dat zijn hobbelpaard kon spreken en vliegen

Hij is er toen op weggevlogen en niemand heeft hem ooit nog teruggezien

Men zegt dat hij in het land van tevredenheid woont

De Anandez

De Anandez, de grote ijszee, was het land aan het overstromen. Het scheurde families uit elkaar als lappen poppen. Eigenlijk bleef het maar bij één grote golf die alles overspoelde, en toen trok de zee zich weer terug, maar het kwaad was al geschied. Niemand was nog dezelfde sinds die dag. Het was alsof er iets geknapt was in de hersenen van de mensen. Velen hadden hun geheugen verloren. Velen begonnen totaal doelloos rond te zwerven ... als zombies. Weer anderen begonnen vreemde dromen te krijgen. Allen wisten ze dat de Anandez had toegeslagen. Dat was nu diep in hun geheugen gegrift, en spoelde eigenlijk alles weg. Hun leven draaide nu om de Anandez, en altijd verwachtten ze dat

de Anandez weer opnieuw zou toeslaan, maar dat gebeurde niet. De dijken werden enorm versterkt en hoger gemaakt. In grote angst werd het land zelfs overdekt, wat de definitieve scheiding betekende tussen mens en zee. De mens leefde nu in een schelp. Genieten op het strand was er niet meer bij. De mensen zochten nu de overdekte bosrivieren op. Hier probeerden ze een nieuw leven te vinden. Velen wilden niet meer naar huis. Ze hadden daar een groot trauma opgelopen door het toeslaan van de Anandez. Al hun bezittingen hadden ze achter gelaten. Ik spreek dan over de rest van de inwoners van het land, want de meesten waren omgekomen door de Anandez.

Dat ik het nog kan navertellen is een wonder. Ik woon gelukkig diep in het land, en ik stond in de slaapkamer toen het gebeurde. Bij mij reikte de golf net tot het dak, tot de vensterbank van de slaapkamer. Ik kon het zo buiten zien gebeuren. Zij die voor mij woonden hadden minder geluk. In ieder geval was ineens het dak onder het raam van de slaapkamer bedekt met sneeuw en ijs, en toen zag ik dat de zee zich langzaam begon terug te trekken. Maar de golf had velen meegesleurd. Ik woonde op het randje van het natuurgeweld. Voor mij was het erop of eronder. Ik was mijn vrouw dankbaar dat ze dit huis had gekozen. Iets dichtbij de zee en we hadden niet meer geleefd. Iedereen die dichtbij de zee woonde werd door de golf meegesleurd naar God weet waar. Er moest een nieuwe regering komen, want die leefden dichtbij de zee.

Ik was dan één van de velen die nu vreemde dromen begon te krijgen. Er was ook iets in mijn hersenen geknapt. Ook was ik een groot deel van mijn geheugen kwijt, maar niet alles. Gewoon om het te kunnen verwerken wilde ik de Anandez eens opzoeken, maar dat mocht niet. De dijken waren zwaar

bewaakt. Niemand kon erdoor naar de ijszee. Het was afgesloten terrein. Ik moest me daarbij neerleggen, maar eigenlijk wilde ik dat niet. Ik heb me toen voorgedaan als wetenschapper, en na veel gesprekken lieten ze me eindelijk door. Er waren altijd uitzonderingen op de regel, en ik bleek er aan te voldoen. En het was ook zo : Ik wilde de Anandez onderzoeken. Ik wilde meer van de Anandez weten. Via een streng bewaakte tunnel kwam ik op het verwilderde strand van de grote ijszee. Er was hier geen kip. Er was een begeleider bij me, een gids. Zijn regenpak was blauw, wit en oranje. Ook had hij een helm op. Het was best donker dus hij had een soort lantaarn of schijnwerper meegenomen. Hij was nogal enthousiast over een bepaalde vissoort : ijshaaien. Die konden geweldig snel zwemmen en hoge sprongen maken. Ze waren veelal wit. We liepen dichterbij de zee toe, en toevallig zagen we er een paar. Het was een wonderlijk gezicht.

De keer daarop ging mijn vrouw ook mee. Ze had zich extra stevig ingepakt, want het was een koukleum. 'Dit is hem dan,' zei ik tegen mijn vrouw. 'De Anandez, de grote ijszee, die onze hele familie uit elkaar heeft gescheurd.' Ik moest mijn vrouw van alles uitleggen, want het grootste gedeelte van haar geheugen was weg. Gelukkig herinnerde ze zich mij wel. 'Hoe kan ik jou nou ooit vergeten,' zei ze altijd. 'Dat is toch onmogelijk.' Maar ja, er waren zoveel mensen die mij niet meer herinnerden. We liepen langs het strand, en de gids vertelde ons veel over de Anandez. Het was weer dezelfde gids, en hij had weer een helm op. Hij scheen met zijn lantaarn op het water. Mijn vrouw wilde de ijshaaien wel graag zien, maar ze waren er dit keer niet. De gids begon vreemd te fluiten, waar we wel even van opkeken. Uit de golven kwam een vrouw omhoog, die toen naar ons toeliep over het water. Ze was gewikkeld in

lange doeken. 'Wat gebeurt hier !' riep ik. Er was ineens overal storm. Ik zag mijn vrouw nog wegrennen, en de gids zag ik al helemaal niet meer. Ik begon te roepen, maar mijn stemgeluid kon niet tegen de storm op. Ik werd opgenomen als een veertje en over het strand geslingerd. "Anandez," zei een stem. De vrouw met de doeken was erg dichtbij me nu. Ik wist niet waar ik was. Haar doeken hingen over mij. Ik werd badend in zweet wakker. Alles was maar een droom geweest. Ik greep om me heen, en greep naar de plaats waar mijn vrouw altijd lag, maar ze lag er niet. Uit angst riep ik haar, en al snel kwam ze de slaapkamer binnen. Ze was even in de badkamer geweest. Ik vertelde haar de droom. "Ik heb iets soortgelijks gedroomd," zei ze. "Daarom ging ik naar de badkamer om even mijn gezicht nat te maken." Ik omhelsde haar. In elkaars armen probeerden we weer verder te slapen, maar dat werkte niet echt. Ze bleef maar praten. "Praat tot me," zei ze weleens als ik dreigde in te dutten.

"Sorry, ik probeer te slapen," zei ik.

Na een tijdje sliep ze, en kon ik ook slapen. Weer droomden we over de Anandez. Het was een vrouw die sprak dat ze de zon had overwonnen. Ze noemde het een stinkende bal. In haar wereld draaide alles om de ijszee, die als een echo-machine was. De echo's vervormden in de wind, en daarom moest men zo dicht mogelijk bij de echo-machine komen. Mijn vrouw en ik waren verbaasd dat we weer beiden dezelfde droom hadden gehad. Mijn vrouw maakte toen een lied over de Anandez :

Anandez, de grote ijszee,

Als een echo in de wind,

Zoveel geheimen draag je,
Die maar nooit worden gevonden,
Want de stormen zijn te zwaar

Anandez, maar zo kan het toch niet altijd blijven,
Anders is het met ons gedaan

Anandez, groot raadsel in de wind,
Toon ons toch jouw sleutel,
Leid ons toch de weg in dit bestaan,
Leer ons elkaar te verstaan

Anandez, jij scheurde ons allen uiteen,
En nam vele levens, waar zijn zij heen ?
Anandez, niets of niemand schijnt jou te kunnen stoppen,
En wij kwijnen allen weg,
Of is dit juist de weg ?

Anandez, jij komt altijd op in de morgen,
Als het morgenrood, jij hebt de zon verslagen,
Dan kijken we allen naar het ijs,
Hebbende zoveel vragen

Anandez, wat heeft de nacht met ons gedaan,
Jij brengt ons zoveel dromen,
Anandez, alles wat wij grijpen glijdt weg,

En wij worden zelf weggegrepen

Anandez, er is zoveel wat wij niet begrijpen,

Als een ons overspoelende zee van ijs,

Jij hebt ons meegenomen, jouw gezicht getoond,

In jou zijn wij wijs

Anandez, door vreemde dingen breng jij ons dichterbij elkaar,

Zo ver weg en toch dichtbij, mogen wij elkaar verstaan,

Het wonder van ijs is iets wat wij niet kennen,

Maar langzaam maar zeker mogen wij er aan wennen,

Anandez, kom snel terug,

Jij bent maar een droom,

Alles wat jij doet is verborgen geluk

Anandez, kom snel,

Praat met ons, leer ons jouw spel,

Wanneer wij in de ochtend ontwaken,

Zijn wij nog steeds in jouw droom,

Jij bent de gids tussen de doeken en de dekens

Oh, jij ijszee, zo warm en diep,

Zo verborgen, jij bent het die ons riep,

Oh ijszee van boven, oh hemelse taal,

Anandez, kom snel,

Jij bron beter dan de zon

In jou is al het licht en leven,
In jou is al het vuur om bruggen te bouwen,
Nee, warmer dan jij is er niemand,
Oh, hemelse zee van echo's,
Tot jouw geheim zwemmen wij

Mijn vrouw zong maar door. Ze was inmiddels achter de piano gaan zitten. De nacht erop had ik een droom dat ze een standbeeld was en eeuwig zong. Ze was door de Anandez gezonden.

Einde

Koning Stuiterbal

Hij was in het bos. Hij was van huis weggelopen. Thuis ging het niet goed. Er werd altijd op hem gescholden, en hij moest altijd hard werken. Nooit was er vrije tijd. Allerlei andere dingen waren gedwongen. Hij was er helemaal klaar mee. Het was in het bos waar hij het modder monster tegenkwam, die helemaal van modder was. Hij was helemaal niet bang voor het monster. Hij dacht dat het monster nooit erger zou kunnen zijn dan waar hij vandaan kwam. Het modder monster was verbaasd dat hij niet bang voor hem was. Ieder ander mens en dier was bang voor hem. Het jongetje kwam dichterbij het monster en begon hem te aaien.

'Nu wordt je wel helemaal vies,' zei het modder monster. 'Dat geeft niet,' zei het jongetje. 'Als ik maar vrij ben.'

'Over vrijheid gesproken ...' zei het modder monster. 'Ik ben ontsnapt uit de klauwen van een heks. Het leven is beter in het bos. Het jongetje knikte, en zei dat hij een soortgelijk verhaal had. 'Dan hebben we elkaar op het juiste moment en de juiste plaats gevonden,' zei het modder monster. Het jongetje grinnikte.

Ze gingen beiden nog dieper het bos in, en het modder monster vertelde dat hij lang onder de grond moest wonen, bij de ondergrondse heks. Hij werd daar opgesloten gehouden in een klein kooitje. 'Blij dat je vrij bent nu,' zei het jongetje. 'Ik zat in een zelfde situatie. Het is goed om de bomen te ruiken en de frisse lucht van het bos. Dat is zo genezend.'

'Precies,' zei het modder monster. 'Mijn heks spoot altijd met smerige parfumsputen en haar nagellak op haar lange nagels stonk.'

De twee hadden elkaar veel te vertellen en konden al vanaf het directe begin goed met elkaar opschieten. Na een tijdje lopen kwamen ze een koningskind tegen. Het jongetje vroeg zich af wat een koningskind zo helemaal alleen in het bos moest. Hij groette het koningskind.

'Wat ben ik blij jullie te zien,' zei het koningskind. 'Ik ben zo lang alleen geweest hier, en nu eindelijk heb ik jullie gevonden. Ik ben van het koninklijk paleis weggelopen. Niets mocht. Ik mocht zelfs niet naarbuiten anders zou ik zogenaamd vies worden.' Het koningskind trok toen een vies gezicht om na te doen hoe ze naar hem deden. 'Ik kan het niet meer,' zei het koningskind. 'Ik ben er helemaal klaar mee. Het was niet goed voor mij om daar te leven.'

Het jongetje knikte. 'Dan zit je in hetzelfde schuitje als ons. Wij zijn ook ontsnapt,' zei het jongetje.

'Goed dan dat we elkaar zijn tegengekomen,' zei het koningskind. 'We kunnen

dan misschien nog veel aan elkaar hebben.'

'Welkom in de club,' zei het modder monster.

'Wat voor een club is het ?' vroeg het koningskind.

'De club van de ontsnapt,' grinnikte het modder monster.

Ook het jongetje moest grinniken, en toen grinnikte het koningskind ook.

'Nu moeten we alleen nog een plaats hebben om te leven,' zei het koningskind.

Ze liepen door in het bos, en kwamen na een tijdje aan bij een huisje wat onbewoond scheen te zijn. Alle spullen waar hier oud, en alles lag onder de stof, alsof er niemand in vele jaren was geweest.

'Hoera,' zei het koningskind. 'Een verlaten boshuisje.'

'Hier kunnen we wonen,' zei het jongetje, die al direct alles begon te ontstoffen.

'Een beetje schoonmaken kan geen kwaad,' grinnikte het modder monster. Er waren precies drie bedden. Nadat ze de boel hadden schoongemaakt en wat hadden gegeten en gedronken gingen ze alledrie slapen, want ze waren erg moe geworden.

Maar middenin de nacht werd er op de deur geklopt. Er stonden tien soldaten aan de deur. Het jongetje had de deur opengemaakt en liet ze binnen. Het

koningskind was ook wakker geworden, en kende de soldaten niet. 'Wie zijn jullie ?' vroeg het koningskind.

Maar de soldaten gaven geen antwoord. 'Misschien hebben ze honger,' zei het modder monster. Het jongetje gaf hen wat te eten. Er waren nog genoeg verzamelde bessen.

Na een tijdje zei een soldaat wat : 'Ach.'

'Ach ?' vroeg het jongetje. 'Is er wat gebeurd ?'

'Nee,' zei een andere soldaat.

'Dus jullie komen zomaar even op bezoek,' zei het koningskind. 'Gezellig.'

'Gezellig,' zei een andere soldaat.

'Ik heb het altijd koud,' zei weer een andere soldaat.

'Hoe komt dat ?' vroeg het jongetje.

'Nee, dat is zijn naam,' zei weer een andere soldaat.

'Oh,' zei het jongetje. 'Wat een grappige naam. En hoe heet jij ?'

'Ik ben te dik,' zei de soldaat.

'Ja, maar je bent helemaal niet dik,' zei het jongetje.

'Het is mijn naam,' zei de soldaat. 'Te Dik. Te is mijn voornaam, en Dik is mijn achternaam. Ik kan er niets aan doen dat ik zo heet.'

'Dat klopt,' zei het jongetje. 'Nou, een mooie naam, en ik hoop dat je zelf ook je naam leuk vindt.'

'Hij vind nooit iets leuk,' zei weer een andere soldaat.

'En wie ben jij ?' vroeg het jongetje.

'Ik ben Klaas,' zei de soldaat. 'Klaas de Kale.'

'Maar je bent helemaal niet kaal,' zei het jongetje. 'Oh wacht, het is zeker je achternaam.'

'Ja,' zei de soldaat. 'En ik ben er helemaal niet blij mee. We zijn ontsnapt uit een ver land.'

'Ah,' zei het koningskind. 'Nou, welkom in de club van de ontsnapten. Wij zijn allemaal ontsnapt.'

'Aha !' riepen de soldaten blij. 'Dus wij kunnen hier blijven ?'

'Natuurlijk,' zei het modder monster. 'Wij horen allemaal bij elkaar. We maken er nog wel tien bedden bij. Het huisje is net groot genoeg.'

'Mag de prinses hier ook wonen ?' vroeg één van de soldaten. 'Wij hebben ook haar meegenomen.'

'Waar is ze ?' vroeg het koningskind.

'In een envelop,' zei de soldaat, en haalde een verfrommelde envelop uit zijn zak.

'Niet te geloven,' zei het jongetje.

Het modder monster kwam dichterbij de envelop en keek er naar. 'Ze woont in deze envelop ?' vroeg hij.

De soldaat knikte. 'Ja,' zei hij. 'Het is een plaatje.'

'Leuk,' zei het modder monster. 'En wat was de reden waarom jullie met haar zijn ontsnapt ?'

'Ze moest altijd in de keuken werken, en mocht niks. Ze is nog maar een kind,' zei de soldaat.

'Goed dat jullie voor haar opgekomen zijn,' zei het koningskind, terwijl hij een buiging maakte voor de soldaten en zijn hoed afnam. Er zat een veer op zijn

hoed, als een pluim.

'Mogen wij haar zien ?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat. 'Het plaatje is uit een boek geknipt. Ze moet voorlopig in de envelop blijven.'

'Oh,' zei het jongetje. 'En waarom is dat ?'

Maar de soldaat zweeg.

Alle soldaten die hun naam nog niet hadden gezegd begonnen toen te vertellen hoe ze heetten. Het waren allemaal lange getallen, en ze hielden maar niet op. 'Stop, stop,' zei het jongetje. 'Het is wel duidelijk en klaar dat jullie nieuwe namen nodig hebben. Jullie namen zijn eindeloos. Dat is niet echt handig.'

'Wij zijn van het land Eindeloos,' zei een soldaat.

'En wie regeert dat land ?' vroeg het jongetje.

'Koning Eindeloos,' zei de soldaat.

'En dat is ook een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat. 'Een bal. Die rolt altijd door de straten heen om de boel in

de gaten te houden. Er gebeuren daar vreemde dingen.'

'Zoals wat ?' vroeg het jongetje.

'Een bril,' zei de soldaat.

'Een bril ?' vroeg het jongetje.

'Iedereen moet een bril dragen zodat ze alleen zullen zien wat de koning wil dat ze zien,' zei de soldaat.

'En wat zien ze dan ?' vroeg het jongetje met verbazing.

'Plaatjes,' zei de soldaat. 'De koning houdt van plaatjes.'

'Wat zijn dat voor plaatjes ?' vroeg het jongetje.

Maar de soldaat zweeg.

Het jongetje zuchtte. 'Plaatjes met praatjes,' zei een andere soldaat.

'Ik kan me voorstellen dat jullie zijn ontsnapt,' zei het jongetje.

'Ik niet,' zei de soldaat. 'Het was best leuk.'

'Wie ben jij dan ?' vroeg het jongetje. Toen noemde de soldaat een lang

nummer op wat maar niet stopte.

'Heb je ook een andere naam ?' vroeg het jongetje.

'Nee,' zei de soldaat.

'Maar waarom ben je dan ontsnapt ?' vroeg het jongetje.

'Tja, dat weet ik ook niet,' zei de soldaat. 'Gewoon omdat de anderen het ook deden.'

'Een nalopertje dus,' grinnikte het koningskind. Ook het modder monster grinnikte.

'Maar de andere soldaten zijn dus ontsnapt omdat ze de prinses willen helpen,' zei het jongetje.

'Dat zeggen ze,' zei de soldaat. 'Maar de prinses had het best naar haar zin. Ze hoefde helemaal niet in de keuken te werken. Allemaal leugens.'

'Tegengestelde verhalen dus,' zei het jongetje. 'En wat zegt de prinses er zelf van ?'

'Die praat niet,' zei de soldaat. 'Ze is nog te jong om te praten. Plaatjes praten pas als ze zes zijn.'

'Misschien als het koningskind en de prinses later groot zijn ze met elkaar kunnen trouwen,' zei het jongetje, 'dan kunnen we een nieuw land bouwen hier in het bos, het land van de ontsnapten.'

'Dat kan niet,' zei een soldaat. 'Ze moet in de envelop blijven. Alleen daar is ze veilig.'

'Dat is ook niet gezellig voor haar,' zei het jongetje.

'Het is een tover envelop,' zei de soldaat. 'Er is een land in de envelop. Daar heeft ze het goed, en zo moet dat blijven.'

'Kunnen wij haar daar bezoeken ?' vroeg het modder monster.

'Ja, als je een plaatje wordt,' zei de soldaat.

'Hoe worden we een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Koning Eindeloos maakt plaatjes,' zei de soldaat. 'Hij rolt over mensen heen, en dan zijn het plaatjes.'

'Wow,' zei het jongetje. 'Maar jullie zijn van hem ontsnapt. Is er ook nog iemand anders die plaatjes maakt ?'

'Ja,' zei de soldaat. En toen noemde hij een eindeloos getal op.

'Waar is hij ?' vroeg het jongetje.

De soldaat haalde een verfrommelde envelop uit zijn zak.

'Oh, het is ook een plaatje ?' vroeg het jongetje.

'Ja,' zei de soldaat.

'En hoe gaat dat precies ?' vroeg het jongetje.

'Het is een plaatje van een bal,' zei de soldaat, 'en het werkt ongeveer op dezelfde manier.'

'Ja, maar hoe dan ?' vroeg het jongetje. 'Een bal op een plaatje kan toch niet rollen ?'

De soldaat haalde het plaatje uit de envelop. De bal op het plaatje bewoog, en begon in het rond te rollen. 'Wow,' zei het jongetje verbaasd, 'maar de bal kan niet uit het plaatje ?'

'Nee,' zei de soldaat.

'Maar hoe worden wij dan een plaatje ?' vroeg het jongetje.

De soldaat keek een andere soldaat aan, maar die keek weer naar een andere soldaat.

'Wij weten niet hoe hij het doet,' zei Te Dik.

'Praat hij ook ?' vroeg het modder monster.

'Nog niet,' zei Te Dik. 'Hij is nog geen zes.'

'Ik heb nog wel wat,' zei Klaas de Kale, en haalde een stuiterbal uit zijn zak. De stuiterbal begon direct in het rond te stuiteren, en had flink veel babbels.

'Dat kan, ja, dat kan,' zei de stuiterbal. 'Plaatje worden zei je ? Heel simpel.' En hij vloog op het jongetje af, en begon op het jongetje te stuiteren, die even later helemaal platgewalst was als een plaatje. 'Hoera !' riep het jongetje. 'Nu kan ik de prinses ontmoeten !'

'Ja, wacht even, dat gaat zo maar niet,' zei de stuiterbal. 'Je bent veel te groot. Je past de envelop niet in.'

'Wie kan me dan kleiner maken ?' vroeg het jongetje.

'Het plaatje krimpt vanzelf wel,' zei de stuiterbal. 'Even geduld hebben.' Ook het modder monster en het koningskind werden tot plaatjes gemaakt. De tien soldaten moesten de plaatjes en de envelop bewaken. Na een paar dagen waren de plaatjes genoeg gekrompen en konden ze de envelop in. Ze kwamen in een prachtig land, in een prachtige natuur met prachtige hangende bomen waar de lieflijkste bloemen en bloesem in groeiden, en allerlei prachtig kruid

hing daar. Maar de prinses konden ze niet vinden. Plotseling zagen ze de stuiterbal. 'Volg mij,' sprak de stuiterbal. Hij leidde hen naar een hele speciale boom waar het plaatje van de prinses ergens hing. Maar de wind waaide het plaatje weg. 'Volg mij !' riep de stuiterbal. Hij stuiterte achter de wind aan, en het jongetje, het koningskind en het modder monster volgden hem. 'Hebbes !' riep de stuiterbal. Het plaatje was op de grond gevallen en helemaal onder de modder. 'Een modder prinses,' zei het koningskind. 'Misschien kan ze dan wel later met het modder monster trouwen.'

'Ik trouw niet !' bulderde het modder monster en greep grinnikend het koningskind en smeerde hem in met modder. 'Nu ben jij een modder prins, dus dan kan jij misschien later als je groot bent wel met haar trouwen.'

'Ja,' zei het jongetje, 'en dan kunnen we hier misschien het nieuwe land van de ontsnaptten bouwen.'

'Goed idee,' zei de stuiterbal. 'Welkom in mijn boek, waar jullie veilig kunnen wonen. Ik ben koning stuiterbal en met jullie heb ik zo waardige opvolgers. Ik heb namelijk andere dingen te doen. Maak er wat moois van !' Toen stuiterte de stuiterbal weg. Toen zijn ze begonnen het nieuwe land te bouwen, en toen de prins en de prinses groot waren geworden trouwden ze met elkaar. Er was een groot feest en er waren inmiddels vele ontsnapte plaatjes bijgekomen. En ze leefden nog lang en gelukkig.

de zee

Ik schrijf mijn verhalen op rozenblaadjes, maar de zee spoelt alles weer weg,

Ik schrijf mijn verhalen in het zand, maar de zee spoelt alles weer weg,

Ik schrijf mijn verhalen op de stadsmuren buiten de stad, maar de zee spoelt
alles weer weg,

De zee regeert hier, en vertelt haar eigen verhalen,

Ik kras mijn verhalen in boomstammen,

en zij kan het niet wegspoelen

madurodam, de hoofdstad van nederland

--- Wat rook jij eigenlijk in het sprookjesbos ?

Tantalos, de hongerdrugs ... de drugs van het minderen ... de drugs van het
kleine ... van Madurodam, de hoofdstad van Nederland ...

--- Oh, ik dacht dat Madurodam in Venezuela lag ...

Bwahahaha, dan heb je zeker teveel sprookjes gelezen ... Maar in ieder geval,
... de drugs van het kleine, van Madurodam, de hoofdstad van Nederland, zorgt
ervoor dat er weer gelijkheid is ...

--- Jongeman, uw stropdasje op ...

Stropdasje ? Eerst mondkapjes, dan oordopjes, en nu ook al stropdasjes ?

--- Jaha, jaha, want de koningin komt eraan ...

Waarom moeten we daar een stropdasje voor dragen ?

--- Zodat de koningin je direct kan ophangen als je haar niet bevalt, jongeman
...

Koningin van waar ?

--- Van daar ...

Waar is dat ?

--- Daar ...

Nu weet ik nog niks ...

--- Dat is een land ... Dit land ...

Oh, maar ik ga die troep niet dragen ... Mondkapjes en oordopjes zijn al erg genoeg ... Hoe dragen jullie die stropdasjes ?

--- Om je nek ... met veren en pek ...

Hahaha, dat is zeker een grapje ...

--- Nee, serieus, want piraten moeten hangen ...

Ik ben geen piraat, maar een hongerman ... Ik leef in de natuur van de hongerdrugs, niet van roven, plunderen en stelen ...

--- Nou, kom dan maar door voor deze ene keer ...

En zo kwam ik in het land van Daar ... Vreemde koningin ... Wist ook niet eens dat Madurodam de hoofdstad van Nederland was ... Dacht ook dat het in Venezuela lag ... Ik moest het haar allemaal uitleggen, en had gelukkig geen stropdas om waarmee ze me zou kunnen ophangen ... Die hongerdrugs, die hongerdrugs ... die heeft me overal veilig doorheen geleid ... Ik gaf haar wat van de drugs en ze vloog weg als een vogeltje het bos in ... En toen ben ik zelf maar de koning van Daar geworden ... Nu was ik koning van drie landen : Nederland, Daar, en Venezuela ... Maar 't beviel me niet, 't beviel me niet ... En

toen ben ik maar achter de koningin aangevlogen ... En ik heb zoveel lopen zoeken, zoveel lopen zoeken ... Ik heb heel Madurodam toen ook afgezocht, maar uiteindelijk vond ik haar in de bossen van Madurodam, daar waar de hongerdrugs groeide ...

Mmm, het smaakt altijd naar minder ...

jan 'd hondt

Jan d'Hondt, met D apostrof ...

--- Oh ja, en wat moet u ?

Vier.

--- Kunt u iets duidelijker wezen ? Vier van wat ?

Nee, gewoon vier.

--- Ik begrijp u niet.

Geeft niet.

--- Nou, kunnen we even ter zake komen. Wat moet u, mijnheer Jan d'Hondt ?

Zeg maar J. d'Hondt, dat spreekt makkelijker.

--- Ik heb hier allemaal geen tijd voor, mijnheer J. d'Hondt. Anders ga ik verder naar de volgende klant. Ik vraag het u nog één keer. Wat moet u ?

Ik moet helemaal niks.

--- Maar wat wil u dan ?

Ook niks.

--- Waarom belt u dan ?

Oh, zomaar. Vindt u het niet leuk om gebeld te worden ?

--- Nee, niet zomaar. Ik zit hier voor de klanten en ik heb geen tijd voor andere dingen.

We zouden een leuk gesprek kunnen hebben.

--- Nee, ik wordt hier niet voor betaald.

Jammer.

--- Kom ermee voor de dag.

Vier.

--- Wat vier ?

Zomaar.

--- U zit mij in de maling te nemen. Ik ga ophangen.

Over vier minuten ontploft de bom in uw werkruimte. Nu over drie minuten al.

--- Hè bah, wat flauw. Nu loopt u mij ook nog bang te maken. Wie heeft die bom dan gelegd ?

Mijn collega.

--- Jakkas. Bent u crimineel.

Ja, u ook ?

--- Nee, en ik ga nu de politie bellen.

Doe dan ook gelijk de brandweer want over een paar minuten ontploft de bom.

--- Ik geloof er allemaal niks van.

Wie niet horen wil moet maar voelen dan.

--- Waar ligt die bom ?

Onder uw stoel.

--- Ik zie niks.

Zalig zijn zij die niks zien en toch geloven.

--- Ik ga zo lekker koffie drinken.

Twee.

--- Twee wat ?

Twee minuten.

--- Oh, dan gaat de bom af ?

Ja.

--- Hoe bestaat het. Nog meer grapjes ?

Nee, dit was alles. Lijkt me wel genoeg zo. Het is alleen geen grapje.

--- Mijnheer, er is hier geen bom. Kunt u nu ophouden ?

Ik ben vandaag ...

--- Wat ?

Ik ben vandaag ...

--- Ik niet.

Hoezo ?

--- Nou ja, u zegt dat u vandaag bent, en ik zeg dan dat ik vandaag niet ben.

Ik begrijp er niks van.

--- U maakt grappen, dus dan maak ik ze ook.

Flauwe grap.

--- Niet flauwer dan die grap over die bom.

Dat is geen grap. Eén.

--- Oh, nog één minuut ? Wat gaat de tijd toch weer snel als je lekker zit te

kletsen. Zullen we aftellen ?

Doe me een lol, en ren voor je leven.

--- Nee, dat doe ik niet. Ik wil graag dat u voor aap staat, dat u op uw neus komt te staan.

Nog een paar seconden.

--- Hè toe, doe nu even leuk mee, en ga aftellen.

Okay, tien, negen, acht ...

--- Zeven, zes, vijf, vier ...

Drie, twee, één ...

--- Nul, zie niks aan de hand.

Ik hoor niks.

--- Geen bom dus. Gefeliciteerd. Ik moet nu echt naar de volgende klant. Het was leuk met u kennis gemaakt te hebben.

Ik heb me in de dag vergist. Ik lees hier weer de brief van mijn collega. Het gaat morgen gebeuren rond deze tijd.

--- Maar ik zie geen bom liggen.

Het is netjes gecamoufleerd. Mijn collega is daar goed in.

--- En wat bereik je er allemaal mee ?

Nou ja, mensen wachten nu aan de telefoon, klanten raken geïrriteerd en dat is goed voor de concurrentie. De concurrentie betaald ons hiervoor.

--- Dat is crimineel.

Nee hoor, het hoort bij het klantenwervings beleid van de concurrent.

--- Ja, zo lust ik er nog wel een paar. U kan me wat. Zo kun je alles wel goedpraten.

Dat doet u toch ook ? U probeert met uw geduld en vriendelijkheid mij als klant te werven.

--- Nu breekt mijn klomp. Wat een pretentie allemaal.

U hangt maar niet op, hè. Ik kan u alles zeggen.

--- Nee, wij mogen nooit ophangen bij de klant. Hoort bij ons klantenwervings beleid, hoe moeilijk en crimineel de klant ook doet.

Nogmaals : Ik ben geen klant. Ik kom klanten van u roven.

--- Ik heb het hele gesprek opgenomen voor de politie. Ze komen zo bij u.

Ik ben zelf van de politie.

--- Waarom zei u dat niet eerder, en waarom doet u deze dingen, dreigen met bommen en andere grapjes ?

Ik ben van de geheime politie, en ik moet een opdracht vervullen.

--- Wat is die opdracht dan ?

Die is strict geheim.

--- Is er nu wel of geen bom dan ?

Nee, het was maar een oefening.

--- Vreemde oefening dan. Waarom belt u dan eigenlijk ?

Ik ben winkeliers aan het testen.

--- Op wat ?

Kijken hoe ze omgaan met stress, en met bedrog.

--- En wat dan ?

Daar maak ik een reportage van.

--- En dan ?

Die lever ik in.

--- U loopt gewoon mijn tijd te verdoen.

Nee, u werkt mee in de oefening.

--- Zonder mijn toestemming ?

Het is voor de veiligheid.

--- Maar u heeft mij net geprobeerd bang te maken met een bom.

Ja, ik moet opschrijven hoe u reageert in zo'n situatie.

--- Ik ben geen proefdier.

't Is voor de veiligheid.

--- U loopt mij gewoon op te juttten.

Zo moet u het niet zien.

--- Maar hoe dan ?

Wij werken samen met verzekeringen voor winkeliers. Als u lid wordt dan zult u geen telefoontjes meer van ons krijgen.

--- Oh, u wilt gewoon mijn geld, mij als klant ergens voor werven ?

Iedereen moet zich verzekeren.

--- Hoe gaat dat precies ?

Vier.

--- Niet weer hè. Vier wat ?

Vier minuten. Ik houd een raket op u gericht.

--- Zeg me dan snel waar ik me kan laten inschrijven zodat deze onzin is afgelopen. U stalkt mij gewoon en intimideert mij, allemaal voor die rotverzekeringen.

Drie.

--- Drie wat ?

Drie minuten.

--- U gaat wel erg snel dan.

Ik heb haast.

--- Nou, wat moet ik nu doen, want ik wil graag dat het nu stopt.

Zeg dat je het doet.

--- Ik doe het. Wat nu ?

Mijn collega zal morgen iemand sturen van de verzekering. Die zal alle papieren in orde maken, zodat u van ons geen last meer heeft.

--- Ik vind het allemaal maar vreemd.

Het is voor de veiligheid.

--- Tegen wat of wie ?

Dat is geheim. Ik kan niet teveel zeggen. We worden afgeluisterd.

----- Jantje, kun je nu komen, het is bedtijd !

Ja, nog even het gesprek afmaken, ma. Het begon net leuk te worden.

----- Nee, nu komen ! Geef hier die telefoon.

--- Wie bent u ?

----- Jantje's moeder.

--- Oh, hij is nog maar een kind ?

----- Ja, een kwajongen is het.

--- Hij zei dat hij van de geheime politie was en een bom had gelegd, en dat hij mij een verzekering wilde aansmeren.

----- Ja, haha, dat doet hij graag.

--- En dat laat u zomaar toe ?

----- Ja, moet wel, anders gaat hij ons ook bedreigen.

--- Waarom pakt u hem gewoon niet aan ?

----- Hij is nogal sterk.

--- Dan moet de politie komen.

----- Die slingert hij weg als lappen poppen.

--- Dan weet ik het ook niet.

----- Ik zou maar gewoon die verzekering nemen, dan ben je van hem af. Wij hebben dat ook eens gedaan.

--- Ik hoop niet dat het duur is.

----- Welnee, gewoon wat zakgeld. En hij zal van je vragen ook klanten te gaan werven voor de verzekering.

--- Daar kan ik echt niet allemaal aan beginnen.

----- Hoort bij het verzekerings beleid.

--- Ik begin hier moe en draaierig van te worden, ook chaggerijnig.

----- Beste is gewoon met hem mee te werken, anders blijft hij je lastig vallen.

--- Er moet toch iets aan gedaan worden ?

----- Nee, dat kan niet. Jantje is ongeneeslijk ziek in zijn hoofd, en niemand kan er iets aan doen.

--- Daar zitten we mooi aan vast dan.

----- Wees maar blij, want zijn vader is nog wel veel erger. Als je Jantje afwijst dan komt z'n vader, en dan heb je pas echt de poppen aan het dansen.

--- Nou ja, dat wil ik dan ook niet.

----- Goedzo. Nou, prettig met u kennis gemaakt te hebben. U sprak met mevrouw M. d'Hondt met D apostrof en DT aan het einde. Of u dat goed wil noteren ook.

--- Waar is dat voor ?

----- Voor de papieren als ze morgen bij u langskomen. U kunt beter gehele medewerking geven en volkomen zijn.

--- Dag, mevrouw d'Hondt dan.

Nee, dit was ik ook, Jantje d'Hondt met D apostrof. Ik had slechts mijn stem verdraaid.

--- Bah, wat flauw, hoort zeker ook bij het beleid ? Geheime politie ? Klinkt allemaal als één grote hoop onzin. Ik ben er zo klaar mee. Mij een beetje lopen

te bedriegen telkens. Mijn werktijd zit er al bijna op.

Morgen bent u van al uw problemen af.

--- Gelukkig maar. De groeten.

Ik kan nog wel meer kunstjes.

--- Nee, laat maar.

Nou, bedankt voor uw geduld. Beste luisteraars, dit was weer een aflevering van Fop Drop, het programma met de verborgen radio-microfoon.

--- Oh, ik ben gefopt, en live op de radio ?

Nee hoor, ook weer onderdeel van de geheime politie opdracht.

--- Om mensen te bedonderen zeker ? Oh nee, wacht, voor de veiligheid hè ?

En om klanten te werven voor een of andere verzekering. Ik geloof dat ik gek begin te worden. U wilt mij volgens mij ook aan de medicijnen helpen ?

Ja, en we werken trouwens ook samen met de begrafenis onderneming.

--- Dit gaat mij echt te ver.

Een goede verzekering kan u uit de problemen helpen. Dan heb je al dit soort reclame niet.

--- Dan wil ik die verzekering onmiddellijk en linea recta ontvangen ! U bereikt hier het toppunt van mijn geduld !

Even wachten tot morgen dan.

--- Nee nu ! Het moet nu afgelopen zijn !

Vier.

--- Niet weer ! Wat nu weer ? U maakt mij helemaal gek !

Drie.

--- U zit gewoon af te tellen !

Twee.

--- Ik geloof er toch allemaal niks van.

Eén.

--- En wat dan ?

Gefeliciteerd. U heeft volgehouden tot het einde.

--- Wat heb ik gewonnen ?

Een reisje.

--- Waar naartoe ?

Naar de dierentuin. Daar kunt u mij zien. Ik ben een papegaai, en ...

--- Hallo ? Dit kan toch niet waar zijn ...

----- Verbinding verbroken ...

De Brug van Heimdal

Ze was zwanger in het ziekenhuis, en lag daar, terwijl ik van haar weg wilde, omdat ik op zoek was naar ware liefde. Ik liep over de brug naar huis en kwam Heimdal tegen, een constructie werker die ik kende. 'Moet je niet bij je vrouw zijn ?' vroeg hij.

'Ben ik net geweest,' zei ik. 'Ik vind het wel goed zo. Ik ga bij haar weg. Ik ben op zoek naar ware liefde. Dit is het niet voor mij.'

'Wat dan wel ?' vroeg Heimdahl.

'Boeken denk ik,' zei ik.

'Ja, maar je kunt haar toch niet zomaar aan haar lot overlaten nu ze bevallende is ?' zei Heimdahl.

'Ik zal haar wel een boekje sturen,' zei ik koud.

'Dat is ook niet aardig,' zei Heimdahl.

'Dit is het gewoon niet voor mij,' zei ik. 'Het boeit me gewoon niet.'

'Volgens mij ben jij gewoon zwaar overspannen,' zei Heimdahl. 'Ik heb nog wat voor je.'

Hij is toen met me meegelopen naar mijn huis in een flat aan het riviertje.

Tegenover het riviertje woonde mijn oom en zijn gezin, in een heel langwerpig huis alles op de begane grond. Dan moest je eerst een bruggetje over. Heimdahl kende hem ook wel. Had hij nog bij in de klas gezeten vroeger.

Toen Heimdahl binnen was in mijn huis trok hij z'n tas open en haalde er een

apparaat uit. Het was een heel ingewikkeld verwarmings apparaat, maar nog veel meer. Het regelde de temperatuur, automatisch, als een soort huiselijke weer machine, maar nog veel meer. Het apparaatje was al oud, en hij probeerde het aan de praat te krijgen. Hij werd erg kwaad toen het niet lukte. Hij begon zelfs kwaad op mij te worden. Ik zei : 'Nu lijkt het wel alsof jij zwaar overspannen bent. Heb je te hard gewerkt ofzo ?' Toen probeerde ik hem te kalmeren en gerust te stellen. We zijn toen beiden naar mijn oom gegaan. Ik had mijn oom al een tijdje niet gezien en viel hem in zijn armen. Het was best wel emotioneel. Ik zei tegen Heimdal dat ik altijd heel erg tegen mijn oom had opgezien, dat het een soort kinderheld was voor mij toen ik klein was. Daarna was het contact verwaterd, alhoewel we zo dichtbij elkaar woonden. Mijn oom was heel trots erop dat hij zoveel voor mij betekende. 'Kijk, het begint al te werken,' zei Heimdal.

'Wat ?' vroeg ik.

'Dat apparaat,' zei Heimdal. 'Blijkbaar moest het eerst opwarmen, maar het apparaat herstelt dus ook sociale contacten wanneer dat nodig is.'

'Mooi,' zei ik. Ineens begon de liefde voor mijn vrouw weer omhoog te borrelen.

'I... ik moet maar weer eens gaan,' zei ik. 'Mijn vrouw is hoogzwanger en heeft mij nodig.'

Heimdal knipoogde naar mijn oom.

'Ga jij maar snel, jongen, dan drink ik nog even een glaasje plezier hier met

mijn klasgenoot van vroeger,' zei Heimdall.

Ik rende terug, helemaal naar de grotere brug toe waarachter het ziekenhuis lag. Maar midden op de brug sloeg een grote angst me om het hart. Ik durfde niet meer verder. Ik ben toen teruggegaan naar Heimdall en mijn oom en viel ze huilend in de armen. 'Nog steeds zwaar, jongen?' vroeg één van hen. 'Wat als we er nu samen naartoe gaan?'

'Nee, nee, ik kan het niet meer,' zei ik. 'Ik ben blij dat ik jullie heb. Meer kan ik niet aan.'

Heimdall keek me aan. 'Zeg, vertel me eens, is er een keer iets gebeurd waardoor je zo bent geworden? Heeft ze je iets aangedaan wat ik nog niet weet?'

'Ik wil er niet over praten,' zei ik.

'Goed,' zei Heimdall. 'Het apparaat moet nog even opwarmen. Als het goed is zal het apparaat je gehele huis herbouwen, en ook je hele sociale netwerk, en dan zal alles op zijn plaats vallen.'

'Ja, maar het verleden kan ik niet meer veranderen,' zei ik. 'Gebeurd is gebeurd.'

Heimdall glimlachte. 'Maar het apparaat kan het verleden wel veranderen.'

Einde

de bospoel

Engelbert Zaligingen kwam bij de bospoel aan, aan de rand van het bos, waar het weiland overliep in het bos. Dichtbij was een ziekenhuis met dokters die alleen maar de hele dag door sex stripboeken lazen. Engelbert keek in het water van de poel, en zag iets drijven wat op een olie vlek leek, en toen kreeg hij een idee. Hij wilde hier een tank station bouwen voor de icarus vleugels die hij verkocht. Ze moesten altijd genoeg bloeistof hebben anders zouden ze neerstorten. Toen Engelbert weer terug was in het ziekenhuis zeiden ze : 'Bloeistof ? Waar heb je het over ? En een tankstation bij de bospoel bouwen ? Dat kan helemaal niet.' Maar ja, die dokters konden het niet weten, want die lazen de hele dag sex stripboeken. Engelbert ging naar zijn kamer en checkte zijn been wat gebroken was tijdens het vliegen. Die dokters waren zo dom dat ze niet eens wisten hoe hij in het ziekenhuis was gekomen. Maar ja, de bloeistof was opgebraakt, en toen stortte hij neer. Een tank station dicht in de buurt was dus wel belangrijk. Hij keek om zich heen en zag niemand, en haalde toen zijn icarus vleugels tevoorschijn. Hij kuste ze en deed ze toen weer weg.

Hij was niet te stoppen. Hij moest en zou zijn plan voor het tank station ten uitvoer brengen. Opeens kwam er een dokter binnen. 'Tijd voor je pilletje, Engelbert.'

'Stop het in je achterste,' zei Engelbert.

'Nou, dat is ook niet aardig,' zei de dokter. 'We willen je alleen maar helpen.'

'Oh, heb je pauze genomen van het lezen van sex stripboeken ?' vroeg Engelbert.

De dokter begon te lachen. 'Hoe kom je daar nou bij ? Wie leest die dingen vandaag de dag nog. Ik kan je garanderen dat je in dit ziekenhuis zulke blaadjes niet zult tegenkomen bij de dokters, hoogstens bij de patienten. Wat heb jij trouwens in je la liggen, Engelbert ?'

'Oh, mijn icarus vleugels waarmee ik was neergestort en waardoor ik mijn been brak. De bloeistof was op,' zei Engelbert.

'Wat een verhalen allemaal,' zei de dokter. 'Je bent hier helemaal niet voor een gebroken been. Je loopt anders prima.'

'Waarom ben ik dan hier ?' vroeg Engelbert.

'Even in mijn boekje kijken,' zei de dokter. 'Hmm, er is hier iets doorgekrast, het lijkt wel op een inktvlek of olievlek.'

'Dat kan wel kloppen,' zei Engelbert, 'heel toevallig lag er ook iets als een olievlek te drijven in de bospoel. Daarom wilde ik mijn tank station beginnen. Maar goed, als u het niet meer weet, en het staat niet meer duidelijk genoteerd, waarom ben ik hier dan nog ? Mijn been doet het inderdaad weer prima. Mijn tank station zal ervoor zorgen dat mijn been prima blijft, en ik zal er nog goed aan verdienen voor anderen ook.'

'Wie zijn die anderen, Engelbert ?' vroeg de dokter. 'Wie hebben er nog meer zulke icarus vleugels ?'

'Mijn vrienden,' zei Engelbert.

'Wie zijn dat ?' vroeg de dokter.

Engelbert wees op het notitie boekje van de dokter. 'Staat dat niet in uw boekje ?'

'Nee, helaas,' zei de dokter. 'We schrijven niet meer alles op tegenwoordig.'

'Nu, ik moet maar eens gaan,' zei Engelbert. Maar de dokter hield hem tegen.

'Niet zo snel, Engelbert, eh, ik moet het eerst aan een andere dokter vragen.'

'Die zal wel te druk zijn met het lezen van sex stripboeken,' zei Engelbert.

'Niet zo flauw doen, Engelbert,' zei de dokter. 'Wat heb je nog meer in je la

liggen ?'

'Een pistool,' zei Engelbert. 'Mag ik nu weg ?' Engelbert nam het pistool uit de la en hield de dokter onder schot.

'Eh ja, dat komt wel goed uit, want ik moet nog wat lezen,' zei de dokter. 'Met zo'n ding heb je ons ook niet meer nodig, denk ik zo.'

'Je moet nog wat lezen ?' zei Engelbert. 'Zeker sex stripboeken weer.' Engelbert pakte zijn spulletjes en vertrok.

'Nee, dat niet,' riep de dokter hem na.

'Ik ben al weg,' riep Engelbert terug.

de hond herschendave

De hond herschendave,

Het was hem er niet om te doen,
hij had er geen zin in,
altijd rende hij maar rond,
geen zin om te luisteren,
zijn leven was een groot feest,
de hond herschendave

maar als hij echt nodig was,
dan was hij er wel,
als de goedheid zelve,
dan kon je echt van hem op aan,
de hond herschendave

de eerste astronauten hond was hij,
veel op de hondenplaneet geweest,
hij weet er veel van,
hij laat zich niets meer vertellen,
de hond herschendave

De hond herschendave,
hij is altijd goed weggeweest

De Majorette

Moeder was een majorette.

Ze liep in de optocht, want haar zoon was teruggekomen van een lange reis.

Het was feest in de stad. Dat had zij georganiseerd.

Het was niet haar echte zoon, maar een geadopteerde.

Toen hij thuis was had hij echt weer dat gevoel van twee huizen te hebben, het huis van hemzelf en het huis van zijn moeder.

Zijn moeder had ook allerlei muzikanten uitgenodigd.

'You are the sunshine of my life,' speelden ze, maar hij was bedroefd. Hij was te lang weggeweest, en het knaagde aan hem.

Hij had zoveel gemist, en zijn moeder was zo bedroefd geweest.

Oh, wat naar, hij voelde zich zo naar. Maar ja, hij kon er niets aan doen dat hij op reis moest. Hij was soldaat en moest vechten in de oorlog, anders zou alles kapot gaan, echt alles. Mensen keken hem er op aan. Soldaat was wel het laagste beroep, want op de een of andere manier konden ze zich niet voorstellen dat hun leven in gevaar was en dat ervoor gevochten moest worden. Deze stad was nogal dom. En daarom was hij bedroefd, een vreemde mengeling van aangepaast schuldgevoel en gemis. Heimwee, terwijl hij al thuis was, maar hij voelde zich hier totaal niet thuis, totaal niet.

De mensen begrepen hier niets. Ze keken hem met de nek aan omdat hij soldaat was en er bijna nooit was. Hij werd echt niet als een held ontvangen, terwijl hij de stad voor een ramp had bewaard. Nee, deze mensen waren zorgeloos. Hij hoefde echt niet op handen gedragen te worden, maar waren er maar enigen die met hem meegingen. Hij was de enige, en voelde zich als de stadsgek. Ze liepen met een grote boog om hem heen, omdat hij er niet voor hen was geweest. Niet voor hen was geweest ? Hij had hun leven gered. Door hem konden ze hier in vrede wonen. Maar ja, zijn moeder had een groot feest voor hem aangericht, helemaal alleen voor hem, en ze had muzikanten ingehuurd. 'You are the sunshine of my life' speelden ze. En toen hij terug kwam had ze met de band door de hele stad gemarcheerd. Ja, ze was majorette. De mensen vonden het prachtig, maar ze deed het voor hem. Hij vond het mooi, en ze was nog steeds in haar pakje.

Ze zaten in het theaterzaaltje achter moeder's huis, en ze had ook een winkeltje. Hij verbleef hier altijd graag als hij thuis was, en dan gingen ze heen en weer, van haar huis naar zijn huis, en dan weer terug. Wat een machtig gevoel was dat, en daarom beseftte hij weer waarom hij soldaat was en waarvoor hij alles deed. Moeder verkocht speciale kleding in haar winkeltje, kleding voor majorettes, kleding voor soldaten, kleding voor indianen, en kleding voor muzikanten, prinses, prinsessen, maar meestal gebruikten ze dat alleen maar voor feesten en speciale gelegenheden, als carnavals kleding. Soldaten waren niet geliefd en niet gewenst, alleen maar als carnavals act.

Hij zuchtte, en luisterde naar de muziek. Hij keek naar wat bandleden van de muziekbond van zijn moeder, en raakte met ze in gesprek. Ze waren zo anders dan de mensen van de stad, bijna als zijn moeder. Hij zou genieten van deze

dagen met haar, en dan zou hij weer terugmoeten. Als soldaat woonde je eigenlijk nergens. Je was altijd weer op tocht. Dit hier waren meer de vakanties, als een camping. Ja, zijn eigen huis voelde niet eens als zijn eigen. Dit was eigenlijk gewoon een carnaval voor hem, iets tijdelijks wat hij weer moest loslaten. Het was even een feestje om hem een hart onder de riem te drukken, en dan moest hij weer weg. Het gleed allemaal tussen zijn vingers weer weg. Hij was hier slechts op vakantie. Maar de magie ervan zou blijven in zijn hart. In zijn dromen zou hij hier altijd zijn. Die momenten dat hij terugkwam bij zijn moeder waren altijd zo mooi, die gingen zo diep. En dan sprak zij hem toe als een majorette. Als hij niet weg was gegaan om de strijd te strijden, dan waren zulke feesten er nooit geweest. Nee, dan had hij zelfs zijn moeder niet gekend, want eens bevrijdde hij haar uit de oorlog.

Einde

Een andere naam van dit verhaal is 'Jozef de Dromer'. Durven wij nog te dromen vandaag de dag ? Kennen we de prijs die we moeten betalen voor onze dromen, en durven wij dan toch te dromen ? Daarover gaat het verhaal van vandaag. En hoe moeten wij dan dromen ? Dromen kun je leren.

de paradijs televisie

Ik kwam een kind tegen op straat. Zijn naam was Hector. Hij zei dat hij een robot was, ontsnapt uit de grotten van de weermannen, ergens in een land ver weg waar weermannen regeerden. Hij zag er ook uit alsof hij niet van dit land was, maar van een ander land. Ik vroeg hem wie die weermannen waren, en hij zei dat ze het weer voorspelden. Ik vroeg hem wat er in die grotten gebeurde, en hij zei : 'niks,' maar ik geloofde hem niet. Ik zei dat hij me alles kon vertellen.

'Wat gebeurde er in die grotten ?' vroeg ik weer.

Hij begon er omheen te praten, dat er een bepaald spul was, een bepaald zeil was, wat ze konden lezen, waar allerlei geheime beeldschermen in waren opgeborgen, die je kon zien als je er vanuit een bepaalde hoek naar keek. Ze moesten het leren lezen. Het was een soort televisie. Ik zei toen dat ik dat ook wel met sneeuwbeeld deed, dat ik er dan allerlei figuren in zag. 'Wie heeft jullie gered ?' vroeg ik toen. Hij zei : 'Meneer Gobbels. Je moet hem nog ontmoeten. Hij is heel aardig.'

Hij zei toen dat de hele mensheid was opgesloten in de grotten van de weermannen, en dat ze het niet eens wisten. Ook wisten ze niet dat ze meneer Gobbels moesten ontmoeten.

Ik begon vragen te stellen over meneer Gobbels, maar er kwam geen antwoord. Het kind werd steeds stiller. 'Ik moet nu gaan,' zei hij op een bepaald moment. Hij is toen weggegaan.

Die avond werd er aangebeld. Het was meneer Gobbels. Hij stond voor de deur met een trein, een vliegende trein. Ik ben toen met hem meegegaan. Weg uit de grotten van de weermannen. Ik vroeg aan meneer Gobbels wie die weermannen waren, maar hij zei niet veel. Hij was druk bezig met het besturen van de machine. 'Ik vertel het je later wel,' zei hij toen.

Ik werd wakker van een vreemde droom. Ik keek naar de theedoek die over de deur hing, en ik zag in de patronen een paradijs, water met eilanden.

Ik dacht aan Hector en meneer Gobbels. Is dat wat we moeten leren? Anders kijken naar patronen, er andere dingen in zien? Dan is de wereld ineens veel beter. Dat wat we om ons heen zien is slechts het beeldscherm, ruw materiaal. We moeten leren kijken opdat we het ware beeld kunnen zien. Kijken naar de televisie van het paradijs.

Ik was blij dat ik was gered door meneer Gobbels, en de kleine Hector zou ik niet meer vergeten. Hij had een heel kinderlijk stemmetje, en tegelijkertijd als een robot. Meneer Gobbels had hem natuurlijk zo geprogrammeerd, om er doorheen te komen. Nou, je begrijpt het wel. Het was meneer Gobbels voor en na. Ik vertelde mijn mooie droom op school, maar de andere kinderen lachten mij uit. Jozef de dromer werd ik genoemd. En ik wist dat dit slechts het beeldscherm was. Nu moest ik het ware beeld nog zien, het paradijselijke

beeld. De juffrouw keek mij aan. 'Dat was een mooie droom,' zei ze. 'Je kunt er wel een verhaal van maken, en dan misschien nog een, en dan heb je een boek. Misschien kun je wel schrijver worden. Of je kunt het proberen te schilderen en schilder worden. Misschien kun je wel schilder worden van de koningin met zulke mooie en bijzondere schilderijen.' De kinderen waren zo jaloers, en ik werd zo gepest. Na school duwden ze me in de bosjes. 'Waar zijn je praatjes nu ? Waar zijn die boeken en schilderijen nu ? Van jou komt niks terecht, Jozef de dromer,' riepen ze. Maar daar stonden ineens Hector en meneer Gobbels, en ik mocht mee met de vliegende trein, en die kinderen moesten allemaal achterblijven. Oh, wat huilden ze toen ze zagen dat het echt was en niet mee mochten. 'Oh, hadden we maar niet gedaan wat we gedaan hebben,' jammerden ze. Maar het was al te laat. Ze waren veel te gemeen geweest om nog met de vliegende trein mee te kunnen. Ze moesten hun les maar leren, in de grotten van de weermannen, leren beeldscherm kijken. Zo had ik dat immers ook gedaan. Het was de enige weg. En ik kwam tot een mooi dromenland, maar de volgende dag moest ik weer terug naar school. De kinderen waren zo aardig nu. 'Wat heb je allemaal beleefd ?' vroegen ze. Ze waren zo blij dat ik weer terug was, en iedereen wilde ineens mijn vriend zijn. Maar ik zei niet veel, en ik schudde hen de hand ook niet. Iedereen wilde mij vasthouden en handjes geven, maar ik duwde hen weg. 'Ik was toch Jozef de dromer ? Ga zelf maar leren dromen,' zei ik.

Ik droom dat ik vlieg,

Ik droom dat ik leef,

Ik droom dat ik het beter heb,

op de televisie van het paradijs

de paradijs televisie 2

De weermannen met hun lage, bassende stemmen,
stoorzenders zijn het. Altijd weten ze het beter, maar ze bakken er niets van.
Het komt er eigenlijk op neer dat er verborgen treinen zijn in het beeld.
Je moet het beeld leren lezen, leren kijken, totdat je de trein ziet.
Je moet het pad voor je zien.
Er zijn verborgen tunnels in het beeld, verborgen gangen.

De weermannen, het zijn slechts sportjournalisten die te lui zijn om dieper te
kijken.
Ze willen je afleiden door je te laten fixeren op de bal.
En de ballen zijn afgehakte koppen,

de koppen van jou en mij.

De weermannen, sportjournalisten, willen niet puzzelen,
maar slechts tegen de bal trappen.

Kijk, kijk, en zie de gangen,
wat ze allemaal verborgen houden.

Vlieg over daken en rivieren,
maak het niet te duidelijk, want dan raak je vast.

Als de golven van de zee dingen doen wegvagen,
goed, dan kun je hoger vliegen,

Onthecht van alle dingen.

Je moet er een beetje omheen praten, zei Hector,
Niet alleen maar jezelf richten op de landschappen,
maar ook op de sieraden.

Daarin moet balans komen.

Eerst moeten je sieraden in orde zijn.

Niet telkens gericht zijn op de landschappen,
maar op je voertuigen.

Daarin moet balans zijn.

Eerst moeten je voertuigen op orde zijn.

Er moet balans zijn tussen het kleine en het grote,
tussen kleiner worden en groter worden.

En de weermannen, die stoorzenders, zeggen dat mensen moeten luisteren, zo niet, dan worden ze afgeschoten.

Het droem orgaan draait alles om wat ze zeggen, draait alles weer terug, deze dagen is het gevaarlijk om te luisteren, maar je moet terugdraaien, het droem orgaan. Maar wie heeft het, wie kent het ? Het zit verborgen in een boek.

Moeten wij dan wedergeboren worden door een boek ?

Ja, want de weermannen zitten achter je aan.

Lekker droemen, lekker lekker droemen,
lekker draaien, lekker terugdraaien, lekker omdraaien,
want luisteren is gevaarlijk hier.

Lekker droemen, lekker doordroemen,
lekker draaien, keer op keer

Wij gaan droemen, wij zullen niet meer luisteren,
Wij droemen hoog de lucht in,
in deze vliegende trein.

Hoger en hoger droemen wij.

Wij moeten leren droemen.

Daarvoor moeten wij naar de droemschool.

Door draaiend, droemend, te kijken naar het beeldscherm,

ga je beeld krijgen.

wereldkampioen

Lenstra in de regen.
Zijn vrouw wacht op hem.
Zijn bolhoed wordt nat, en zijn jas.
Als hij binnenkomt, dan kan hij er niet tegen.
Hij wil terug naar de regen.
Maar dan denkt hij aan zijn boeken,
en gaat daarin zoeken.
Aan zijn vrouw heeft hij verder niks.
Zij is een blok aan zijn been,
als het vijfde wiel van een wagen.
Gevit, gevit, dat is alles wat ze doen.
Als hij thuiskomt is het schaken met een wereldkampioen.

Lenstra in de regen,
hij kan er niet meer tegen.
Daar gaat hij naar zijn werk,
hij wenst dat hij er kan blijven,
maar zijn vrouw wacht op hem,
het is druk in de tram,
en daarom gaat hij lopen,
zachtjes lopen, langzaam lopen,
want hij wacht niet op haar

Lenstra in de regen,
zoveel ideeën in zijn kop,
zoveel werelden te betreden